

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Martina Lachmanna a Mgr. Bc. Jana Ferneckého ve věci

žalobkyně: **Provident Financial s.r.o., IČO 25621351**
sídlem Olbrachtova 2006/9, 140 00 Praha 4 - Krč
zastoupená advokátem JUDr. Richardem Wagnerem
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1 – Nové Město

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**
sídlem Štěpánská 567/15, 120 00 Praha 2 – Nové Město

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2018, č. j. ČOI 12652/18/O100/18/HI/Št

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2018, č. j. ČOI 12652/18/O100/18/HI/Št, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 15 342 Kč, k rukám právního zástupce žalobkyně, JUDr. Richarda Wagnera, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Česká obchodní inspekce, Inspektorát Středočeský a hl. město Praha (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) rozhodnutím ze dne 24. 10. 2017, č. j. ČOI 139632/17/1000, sp. zn. 107606/15/1000 (dále též jen „*Prvostupňové rozhodnutí*“), rozhodl tak, že uznal žalobkyni vinnou z porušení právních povinností, kterých se dopustila v postavení věřitele podle § 3 písm. b) zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o spotřebitelském úvěru*“), tím, že 1) v rozporu s § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru neposkytla spotřebiteli J. F. ve smlouvě o půjčce, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, uzavřené dne 27. 11. 2012 informaci stanovenou v příloze č. 3, podle odst. 1 písm. n) tohoto zákona, a to informaci o částce úroku splatné za den, čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 20 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru, ve znění účinném do 30. 11. 2016, a dále nesplnila některou z povinností podle § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, když neposkytla spotřebitelce B. B. (paní XXX XXX – poznámka městského soudu) ve smlouvě o zápůjčce, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, uzavřené dne 15. 9. 2014 informaci stanovenou v příloze č. 3, podle odst. 1 písm. n) téhož zákona, a to informaci o částce úroku splatné za den, čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 20 odst. 1 písm. b) zákona o spotřebitelském úvěru, ve znění účinném do 30. 11. 2016, a 2) porušila povinnost podle § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, když před uzavřením smlouvy o půjčce, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, uzavřené dne 27. 11. 2012 se spotřebitelem J. F. s odbornou péčí neposoudila schopnost spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 20 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru, ve znění účinném do 24. 2. 2013, a dále nesplnila některou z povinností podle § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, když před uzavřením smlouvy o zápůjčce, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, uzavřené dne 15. 9. 2014 se spotřebitelkou B. B. s odbornou péčí neposoudila schopnost spotřebitelky splácet spotřebitelský úvěr, čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle § 20 odst. 2 písm. e) zákona o spotřebitelském úvěru, ve znění účinném do 30. 11. 2016. Výrokem II. výše uvedeného rozhodnutí byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 200 000 Kč, výrokem III. byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení.
2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 4. 2018, č. j. ČOI 12652/18/O100/18/HI/Št (dále jen „*napadané rozhodnutí*“), rozhodla tak, že podle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) zrušila prvostupňové rozhodnutí co do části týkající se jednání žalobkyně v rozporu s ustanovením § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru neposkytla spotřebiteli J. F. ve smlouvě o půjčce, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr uzavřené dne 27. 11. 2012 informaci stanovenou v příloze č. 3, podle odst. 1 písm. n) k tomuto zákonu, a to informaci o částce úroku splatné za den, čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle ustanovení § 20 odst. 1 písm. d) zákona o spotřebitelském úvěru, ve znění účinném do 24. 2. 2013, a co do části týkající se jednání žalobkyně, kterým mělo dojít k porušení povinností podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, když před uzavřením smlouvy o půjčce, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, uzavřené

dne 27. 11. 2012 se spotřebitelem J. F. s odbornou péčí neposoudila schopnost spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu podle ustanovení § 20 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebitelském úvěru, ve znění účinném do 24. 2. 2013, a v tomto rozsahu řízení zastavila. Žalovaná dále podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnila výrok II. prvostupňového rozhodnutí, když namísto pokuty ve výši 200 000 Kč uložila žalobkyni pokutu ve výši 130 000 Kč. Ve zbytku pak žalovaná prvostupňové rozhodnutí podle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu potvrdila.

II.

Žaloba a Vyjádření žalované

3. V prvním žalobním bodu žalobkyně uvedla, že dosavadní procesní postup správních orgánů obou stupňů trpí vadami. Správní orgány své závěry nepodložily relevantními skutečnostmi a důkazy, nesprávně zhodnotily skutkový stav věci, nepřihlédly k žalobkyní tvrzeným skutečnostem a navrženým důkazním prostředkům. Žalobkyně je rovněž přesvědčena, že správní orgány obou stupňů překročily zákonem stanovené meze správního uvážení, a napadené rozhodnutí je tak založeno na nesprávném právním posouzení věci. Rovněž úvaha správních orgánů obou stupňů o uložení pokuty a její výši je chybná, resp. nepřezkoumatelná. Napadené rozhodnutí je projevem přílišného právního formalismu a za výsledek nepřiměřeného a neopodstatněného užití správního uvážení (tj. překročení jeho mezí) ze strany správních orgánů obou stupňů. Bylo postupováno v rozporu se zásadami činnosti správních orgánů, zejména pak v rozporu se zásadou zákazu zneužití správního uvážení. Řízení před správními orgány vykazuje procesní vady. Při provádění dokazování správní orgán prvního stupně nenařídil ústní jednání, žalobkyni nebylo oznámeno, že bude prováděno dokazování mimo ústní jednání a nebyl sepsán protokol o provedení důkazů. V řízení pak nebyly provedeny jí navržené důkazní prostředky, resp. se s nimi správní orgán prvního stupně nevypořádal dostatečně a neodůvodnil, proč je neprovedl a proč k nim nebylo přihlédnuto. Žalobkyně dále namítla nezákonnost, resp. vadu řízení spočívající v tom, že skutky, jimiž měly být naplněny skutkové podstaty uváděných správních deliktů, nejsou v souladu s ustálenou judikaturou dostatečně popsány v samotném výroku Prvostupňového rozhodnutí. Dle přesvědčení žalobkyně tak nebyl naplněn požadavek nezaměnitelnosti posuzovaného skutku se skutkem jiným. Žalobkyně k tomuto doplnila, že dle jejího názoru při sjednání smlouvy o zápůjčce splnila veškeré povinnosti na ni kladené zákonem o spotřebitelském úvěru, jakož i další povinnosti v dané souvislosti stanovené relevantní platnou právní úpravou České republiky, a daný spotřebitelský úvěr zákaznici XXX XXX poskytla až po posouzení její úvěruschopnosti (s odbornou péčí), neboť bylo zřejmé, že Zákaznice bude schopna poskytnutý spotřebitelský úvěr splácet. Při posuzování úvěruschopnosti Zákaznice byla ze strany žalobkyně použita veškerá rozumně očekávatelná opatření a prostředky a bylo postupováno se vši obezřetností a odbornou péčí tak, aby nedocházelo k porušení zákonných povinností. Žalobkyně tedy před uzavřením smlouvy o zápůjčce posoudila schopnost Zákaznice splácet spotřebitelský úvěr s odbornou péčí a v mezích stanovených zákonem o spotřebitelském úvěru, a to na základě dostatečných a ověřených informací získaných od Zákaznice.
4. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítla, že ze strany správního orgánu prvního

stupně došlo zjevně k závažnému pochybení (akceptovanému žalovanou), jelikož bylo vydáno překvapivé rozhodnutí, kterým se správní orgán prvního stupně minimálně částečně odklonil od svých předchozích právních názorů a závěrů. Tak mělo dojít k porušení ústavní zásady ochrany legitimního očekávání. Dle žalobkyně se jedná o projev libovůle a porušení práva na spravedlivý proces. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla pro žalobkyni s ohledem na dosavadní stav řízení, stav dokazování, existující procesní situaci a především uplatněné právní námitky, překvapivá. Správní orgány obou stupňů nezachovaly dostatečnou míru objektivitu a rozhodly na základě jejich subjektivních názorů a domněnek. Ani jednomu z nich se pak nepodařilo zjistit, doložit a též prokázat důvody pro vedení řízení z moci úřední v souladu s ustanovením § 50 odst. 3 správního řádu způsobem a v rozsahu vylučujícím důvodné pochybnosti a umožňujícím přezkoumatelnost rozhodnutí. Aby bylo možné uložit případnou pokutu, muselo by být postaveno najisto a prokázáno, že žalobkyně svojí činností porušila či nesplnila právní povinnosti ve smyslu § 6 odst. 1 a ustanovení § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru. Na tento předpoklad vzniku deliktního jednání, jež je podrobeno sankci, však správní orgány rezignovaly, lze totiž mít důvodné pochyby o údajných nepříznivých následcích případného protiprávního jednání žalobkyně.

5. Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítla, že odpovědnost za údajně spáchané správní delikty – jakkoliv žalobkyně odmítá, že by se jich dopustila – zanikla. Uvedený názor opírá o to, že jediným zákonem, na základě kterého může být zánik odpovědnosti za případný správní delikt posuzován, je zákon o spotřebitelském úvěru. Zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), na který odkazuje žalovaná a na základě něhož podle žalované odpovědnost žalobkyně za údajný správní delikt ještě nezanikla, totiž není možné na daný případ aplikovat pro jeho protiústavnost v relevantní části ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Odpovědnost žalobkyně za údajné správní delikty měla zaniknout i ve vztahu k zákaznici XXX XXX, a to podle ustanovení § 21 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru, když lhůta k zániku této odpovědnosti počala běžet již v průběhu měsíce července roku 2015, konkrétně 13. 7. 2015, nejpozději pak 20. 7. 2015, kdy byl ze strany Zákaznice podán k České obchodní inspekci podnět a kdy již probíhala komunikace mezi jejím Ústeckým a Libereckým Inspektorátem a Zákaznicí. Žalobkyně odkázala na judikaturu, podle níž má být stěžejním okamžikem pro počátek běhu lhůty pro zánik odpovědnosti ve smyslu zákona o spotřebitelském úvěru datum, kdy se o podnětu Zákaznice a o údajném porušení povinností žalobkyně dozvěděla Česká obchodní inspekce jako taková, a to bez ohledu na to, jaká pobočka/inspektorát daný podnět obdržel/a. Dvouletá subjektivní lhůta pro zánik odpovědnosti žalobkyně za správní delikt počíná běžet okamžikem, kdy se Česká obchodní inspekce dozvěděla o jednání, které může naplňovat znaky správního deliktu. Česká obchodní inspekce se pak prostřednictvím svého Inspektorátu Ústeckého a Libereckého o tomto jednání, které mohlo naplňovat znaky správního deliktu pro porušení ustanovení § 6 odst. 1 a § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, dozvěděla a mohla o těchto údajných porušeních a nesplněních právních povinností žalobkyně získat povědomí ještě před zahájením kontroly, a to již v průběhu měsíce července roku 2015. Ve vztahu k žalobkyni tak došlo ve smyslu zákona o spotřebitelském úvěru k zahájení řízení v době delší, než jsou dva roky od okamžiku, kdy se správní orgán prvního stupně dozvěděl o spáchání údajných správních deliktů. Příkazní řízení bylo totiž zahájeno dnem

doručení příkazu, tj. dne 10. 8. 2017 - tedy v době delší než dva roky ode dne, kdy se Česká obchodní inspekce dozvěděla o spáchání údajných správních deliktů. Odpovědnost žalobkyně za údajné správní delikty, kterých se měla dopustit ve vztahu k Zákaznici, zanikla.

6. Žalobkyně proto v žalobě též požádala o podání návrhu na zrušení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky k Ústavnímu soudu.
7. Žalovaná k výzvě soudu předložila příslušný spisový materiál spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí, neboť ji shledala nedůvodnou.
8. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádala se všemi námitkami žalobkyně uplatněnými v odvolání a trvala na tom, že se žalobkyně dopustila vytýkaných správních deliktů. Popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je úplný a dostatečně určitý, je vyloučena záměna skutku se skutkem jiným. Rovněž výše uložené pokuty byla v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodněna. Správní orgán prvního stupně rozhodl v souladu se svou ustálenou praxí, a nedošlo tak k porušení zásady legitimního očekávání žalobkyně. Závěry týkající se provádění důkazů mimo ústní jednání vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016-30, jsou plně aplikovatelné i v nyní posuzované věci, kdy byla žalobkyně seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí, nebylo jí nijak bráněno v uplatňování procesních práv. Při provádění důkazů sice došlo k pochybení správního orgánu prvního stupně (nesepsání protokolu o provedení listinných důkazů), avšak toto pochybení nemělo vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Z Prvostupňového rozhodnutí je pak zřejmé, z jakých podkladů bylo vycházeno a jak byly hodnoceny. Žalovaná se vyjádřila též k žalobkyní předloženým důkazům - etickým kodexům, smlouvám o obchodním zastoupení a čestným prohlášením obchodních zástupců, přičemž tyto důkazy nezpochybňují učiněná kontrolní zjištění. Z uvedených důkazů nikterak nevyplývá, že by žalobkyně ověřovala příjem otce Zákaznice, jeho podíl na hrazení výdajů domácnosti a jeho zapojení do splácení úvěru, ani z nich není patrné, že by žalobkyně ve smlouvě uzavřené se Zákaznicí uváděla jasným způsobem, jaká je částka úroku splatná za den. Pokud jde o námitky týkající se zániku odpovědnosti za tvrzené správní delikty, k zániku odpovědnosti žalobkyně ve vztahu k správním deliktům v souvislosti se smlouvou uzavřenou se Zákaznicí dne 15. 9. 2014 nedošlo. Tento závěr byl řádně odůvodněn. Žalovaná aplikovala rozhodné právní předpisy, z nichž je zřejmé, že v tomto případě odpovědnost žalobkyně nezanikla, a k zastavení řízení v této části tak nebyl dán důvod.

III.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze (dále též jen jako „*městský soud*“, nebo jen „*soud*“) na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je, jak stanoví § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“), vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, která jeho vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst.

- 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí podle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
11. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl městský soud k závěru, že žaloba je důvodná, přičemž primárně se zabýval otázkou zániku odpovědnosti žalobkyně za jednání, jímž měla naplnit skutkovou podstatu správního deliktu.
 12. Podle § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru *smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, vyžaduje písemnou formu a musí obsahovat informace stanovené v příloze č. 3 k tomuto zákonu uvedené jasným, výstižným a zřetelným způsobem. Nesplnění této informační povinnosti nebo písemné formy nemá za následek neplatnost smlouvy. Je-li část smlouvy určena odkazem na obecné podmínky, musí připojit věřitel ke smlouvě jen takovou část obchodních podmínek, která se týká uzavírané smlouvy. Použitá velikost písma nesmí být menší než ve smlouvě. Jedno vyhotovení smlouvy musí obdržet spotřebitel v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat.*
 13. Podle § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru *věřitel před uzavřením smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, či změnou takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru, je povinen s odbornou péčí posoudit schopnost spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, a to na základě dostatečných informací získaných i od spotřebitele, a je-li to nezbytné, nahlédnutím do databází umožňujících posouzení úvěruschopnosti spotřebitele. Věřitel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud je po posouzení úvěruschopnosti spotřebitele s odbornou péčí zřejmé, že spotřebitel bude schopen spotřebitelský úvěr splácet, jinak je smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, neplatná.*
 14. Podle § 21 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru *zaniká odpovědnost právnické osoby za správní delikt, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.*
 15. Podle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *se na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Odst. 4 k tomu dále stanoví, že zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů.*
 16. V § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění účinném do 25. 2. 2020 byly lhůty pro projednání přestupku upraveny tak, že *ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za*

přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

17. Soud se nejprve zabýval otázkou zániku odpovědnosti za správní delikt (přestupek) v důsledku uplynutí prekluzivní dvouleté subjektivní lhůty pro zahájení správního řízení o správním deliktu, respektive příležitosti uplatnění úpravy prekluze dle § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve světle judikatury Ústavního soudu.
18. Ze správního spisu se podává, že žalobkyně vznesla námitku uplynutí prekluzivní lhůty, již v rámci odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí, kdy uvedla, že se správní orgán prvního stupně nedostatečně až zmatečně vypořádal s otázkou promlčení a zániku odpovědnosti za přestupky. Reagovala tak na tvrzení správního orgánu prvního stupně, že k promlčení nedošlo, a že se správní orgán prvního stupně o porušení § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru dozvěděl až dne 19. 8. 2015 na základě postoupení podání a o porušení § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru až dne 24. 9. 2015 předložením vyjádření žalobkyně ze dne 22. 9. 2015. Žalobkyně v rámci odvolání namítla, že minimálně ve vztahu ke spotřebitelce XXX XXX počala běžet subjektivní prekluzivní lhůta k zániku odpovědnosti za údajné přestupky již v polovině července roku 2015, kdy byl podán podnět s tím, že stěžejním datem i podle soudní judikatury je datum, kdy se správní orgán o podnětu dozvěděl.
19. Žalovaná se s tímto odvolacím bodem vypořádala tak, že správní řízení v části týkající se odpovědnosti žalobkyně za správní delikt (přestupek) ve vztahu ke spotřebiteli J. F. zastavila s tím, že odpovědnost žalobkyně za správní delikt v této části zanikla podle § 21 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru. Ohledně odpovědnosti žalobkyně za správní delikt (přestupek) ve vztahu ke spotřebitelce XXX XXX žalovaná v Napadeném rozhodnutí uvedla, že prekluzivní lhůta dosud neuplynula. Odpovědnost žalobkyně za správní delikt (přestupek) posoudila podle § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalovaná argumentovala tím, že podle zákona o odpovědnosti za přestupky se se subjektivní dvouletou lhůtou pro zahájení řízení nepočítá, přičemž v souladu s § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky není možné tuto lhůtu použít po nabytí účinnosti tohoto zákona ani pro správní delikt spáchaný před jeho účinností. K tomu žalovaná odkázala na Průvodce zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, vypracovaný odborem legislativy a koordinace předpisů Ministerstva vnitra, 2. doplněnou verzi, aktualizovanou ke dni 19. 1. 2018, a uvedla, že vzhledem k tomu, že před dobou nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky nenastal zánik odpovědnosti za dané správní delikty ve vztahu ke spotřebitelce XXX XXX, jejíž podnět k zahájení šetření byl správnímu orgánu doručen dne 13. 7. 2015 a dne 20. 7. 2015 byl doplněn o příslušnou smlouvu. Zákon o odpovědnosti za přestupky nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, k tomuto dni k uplynutí dvouleté subjektivní prekluzivní lhůty pro zahájení správního řízení nedošlo, a to ani za předpokladu, že by za okamžik počátku běhu subjektivní lhůty byl označen den, kdy došla smlouva spotřebitelky XXX správnímu orgánu. Na věc bylo proto třeba aplikovat § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky s tím, že dvouletá subjektivní lhůta pro zahájení řízení daná § 21 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru se v daném případě neuplatní.
20. Ustanovení § 112 odst. 2 zákona o přestupcích bylo v průběhu soudního řízení v nyní projednávané věci nejprve částečně zrušeno nálezem Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19. V něm se ve vztahu k tomuto ustanovení předně uvádí, že „(...) §

112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky přikazuje užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky dle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před účinností tohoto zákona. Úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, s nímž je napadená zákonná úprava v rozporu, jelikož směřuje k ústavně reprobovanému výsledku v podobě užití pozdější úpravy trestnosti, která je v neprospěch obviněného. Z tohoto důvodu je § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny. Ústavní soud souhlasí s městským soudem v tom, že není možný ústavně konformní výklad § 112 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky.“

21. Následně došlo nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, vyhlášeném pod č. 325/2020 Sb., ke zrušení celého § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19 vyhlášeného pod č. 54/2020 Sb. K tomu Ústavní soud uvedl, že v jím posuzované věci a v typově obdobných věcech týkajících se (nejen) zániku odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu ve vazbě na novou právní úpravu v zákoně o odpovědnosti za přestupky, může nastat situace, že odpovědnost za správní delikt by podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, tedy že správní delikt by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. V uvedeném případě je tedy nová právní úprava upravená v zákoně o odpovědnosti za přestupky posuzovaná jako celek, nesporně pro žalobce příznivější než předchozí právní úprava upravená v zákoně o silničním provozu. Přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 však výslovně ukládá, aby byla aplikována pro pachatele méně příznivá právní úprava. Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější. Ústavní soud následně uzavřel, že právní úprava odpovědnosti za přestupky, která má za následek potrestání pachatele přesto, že by jeho odpovědnost za přestupek zanikla dříve, než bude vydáno rozhodnutí o přestupku, neboť ten by byl již za použití nové pro pachatele příznivější právní úpravy promlčen, je v rozporu s ustanovením čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny základních práv a svobod. § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky byl tak zrušen ke dni vyhlášení nálezu Pl. ÚS 4/20 ze dne 16. 6. 2020 ve Sbírce zákonů, tj. dne 23. 6. 2020.
22. I když k prohlášení protiústavnosti a ke zrušení citovaného ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky došlo až poté, kdy byla vydána rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v rámci správního řízení relevantního k projednávané věci, městský soud, jenž jinak posuzuje věc podle právních norem účinných v době vydání napadeného rozhodnutí, a to podle § 75 odst. 1 s. ř. s., nemohl v posuzované věci ignorovat derogační nález Ústavního soudu, přestože byl vydán až po vydání Napadeného rozhodnutí. Správní žaloba by jinak nesplnila svou funkci ochrany veřejných subjektivních práv žalobkyně. Proto soud přihlédl k výše uvedeným derogačním nálezům Ústavního soudu se vztahem k § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, a to předně k uvedenému právnímu názoru týkajícímu se protiústavní aplikace předmětného ustanovení (k tomuto postupu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 A 48/2002 – 98, rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 As 2/2005 – 60.

23. Na základě výše uvedeného soud konstatuje, že argumentace žalované, resp. správního orgánu prvního stupně ohledně aplikace § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky k posouzení běhu a trvání prekluzivní lhůty pro správní delikt (přestupek) spáchaný žalobkyní ve vztahu ke spotřebitelce XXX XXX neobstojí.
24. K tomu soud dále uvádí, že žalovaná fakticky neposuzovala počátek běhu prekluzivní lhůty ve vztahu k doručení podnětu a jeho příloh spotřebitelkou XXX XXX, když s ohledem na § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky nepovažovala určení tohoto rozhodného data za relevantní. Jak již však soud uvedl výše, § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky byl zrušen nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/20 ze dne 16. 6. 2020. V projednávané věci tak došlo k situaci, kdy se § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky na posouzení běhu, resp. uplynutí, prekluzivní lhůty neuplatní, a zároveň správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích k počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty za správní delikty spáchané žalobkyní ve vztahu k výše uvedené spotřebitelce žádné další rozhodné skutečnosti nezbytné k jejímu posouzení nehodnotily.
25. Ze správního spisu se zároveň nepodává (a pravděpodobně ke dni rozhodnutí žalované nepodávalo) ani to, v jakém rozsahu a formě měl v rozhodné době před zahájením správního řízení proti žalobkyni správní orgán prvního stupně k dispozici smlouvu o zápůjčce č. 580410994 ze dne 15. 9. 2014 uzavřenou mezi žalobkyní a spotřebitelkou XXX XXX. Je tomu tak předně proto, že ačkoliv se o předmětné smlouvě o zápůjčce hovoří v e-mailové komunikaci mezi správním orgánem a spotřebitelkou v období od 13. 7. 2015 do 21. 7. 2015, správní spis smlouvu o zápůjčce ani další podklady přímo z této komunikace neobsahuje, a nachází se v něm k rozhodné době toliko podání spotřebitelky z 13. 7. 2015, 18:05 hodin, a e-mailová komunikace mezi spotřebitelkou, Ing. XXX XXX z České obchodní inspekce, Inspektorát Ústecký a Liberecký, paní XXX XXX a paní XXX XXX, bez příloh. Z e-mailové komunikace je přitom zřejmé, že smlouva byla spotřebitelkou správním orgánům zasílána. Na základě výzvy soudu, byl správní spis o tuto smlouvu žalovaným doplněn.
26. Za výše uvedených okolností soud věc posuzoval ve světle závěrů soudní judikatury o povinnosti soudu zabývat se zánikem odpovědnosti za přestupek z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39, uvedl, že „(...) věc, v níž jde o přestupek, je tak třeba podřadit pod režim čl. 6 odst. 1 Úmluvy (Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod – pozn. městského soudu) v tom smyslu, jak jej vykládá judikatura Evropského soudu pro lidská práva. Ze znění ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle něhož soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, nelze výslovně dovodit, že by soud měl k zániku odpovědnosti za přestupek přihlížet z úřední povinnosti, tedy i v případě, kdy zánik odpovědnosti za přestupek není v žalobě namítán. Judikatura však dovodila, že jestliže účastník v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nenamítá vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., soud přihlédne z úřední povinnosti k existenci takových vad jen za předpokladu, že jsou bez dalšího patrné ze správního spisu a zároveň se jedná o vady takového charakteru a takové míry závažnosti, že brání přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (...) Podle názoru Nejvyššího správního soudu je shora uvedený judikát aplikovatelný na projednávanou věc. Přestupky, jak je shora

uvedeno, jsou součástí právní kategorie „trestního obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 věty první Úmluvy, která zahrnuje v první řadě obvinění z trestného činu a řízení o něm. Pro trestní stíhání, tedy pro řízení o trestných činech, trestní zákon zakotvil v § 67 odst. 1 institut promlčení trestního stíhání. Trestnost činu zaniká uplynutím promlčecí doby, která činí tři roky až dvacet let. Této právní úpravě trestního práva hmotného koresponduje úprava trestního procesu. V ust. § 11 odst. 1 písm. b) trestního řádu je stanoveno, že trestní stíhání nelze zahájit, a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno, je-li trestní stíhání promlčeno. Podle § 172 odst. 1 písm. d) trestního řádu státní zástupce zastaví trestní stíhání, je-li trestní stíhání nepřípustné (§ 11 odst. 1). Podle § 223 odst. 1 trestního řádu soud zastaví trestní stíhání, shledá-li za hlavního líčení, že je tu některá z okolností uvedených v § 11 odst. 1. V řízení o odvolání podle § 257 odst. 1 písm. c) trestního řádu odvolací soud napadený rozsudek nebo jeho část zruší a v rozsahu zrušení trestní stíhání zastaví, shledá-li, že je tu některá z okolností, jež by odůvodňovaly zastavení trestního stíhání soudem prvního stupně (§ 223 odst. 1, 2). Konečně, podle § 257 odst. 2 trestního řádu, shledá-li odvolací soud že tu některá z okolností uvedených v § 11 odst. 1 písm. a), b), i), která nastala až po vyhlášení napadeného rozsudku, rozhodne, aniž by napadený rozsudek zrušil, o zastavení trestního stíhání. Ve všech těchto případech, které se týkají zastavení trestního stíhání pro jeho promlčení a mají kogentní povahu, je mimo pochybnost, že ten, komu trestní řád ukládá povinnost trestní stíhání zastavit pro promlčení trestního stíhání (státní zástupce, soud v průběhu hlavního líčení, odvolací soud), tak činí bez návrhu, tedy z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud tedy dovozuje, že, patří-li přestupky do kategorie trestního obvinění, je třeba, aby soud přihlédl k zániku odpovědnosti za přestupek (tedy, jinak řečeno, k promlčení řízení o přestupku) z úřední povinnosti (...).“

27. Při řešení otázky běhu subjektivní prekluzivní lhůty pro uložení pokuty vycházel soud z nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/2005. V něm Ústavní soud zdůraznil, že subjektivní lhůta začíná běžet v okamžiku, kdy správní orgán provede „úvodní posouzení“ vlastního či cizího podnětu k zahájení řízení, kdy předmětnou lhůtu zákonodárce do právního předpisu zakotvil jako prostředek ochrany účastníka správního řízení proti postupu orgánů veřejné moci, pročez je třeba vyvarovat se takové interpretace, která by nerespektovala smysl zákonné prekluzivní lhůty, jímž je přimět správní orgán k aktivní činnosti od okamžiku, kdy se dozví o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, které umožní předběžné právní zhodnocení věci. Počátkem běhu subjektivní lhůty je tak v tomto kontextu třeba rozumět již pouhou vědomost o skutkových okolnostech, která umožní předběžné právní zhodnocení, aniž by se jednalo o informaci zvláště kvalifikovanou (k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2018, č. j. 3 Afs 168/2016-163).
28. S přihlédnutím k výše uvedeným závěrům Ústavního soudu se soud zabýval skutečnostmi, které měly vliv na běh prekluzivní lhůty dle § 20 zákona o přestupcích ve spojení s § 21 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru.
29. Za první den, kdy se správní orgán prvního stupně dozvěděl o správním deliktu (přestupku) žalobkyně, je třeba považovat den 13. 7. 2015, kdy bylo správnímu orgánu zasláno podání paní XXX XXX. Spotřebitelka následně doplnila svůj podnět o další relevantní podklady, předně pak o smlouvu o spotřebitelském úvěru uzavřenou mezi ní a žalobkyní dne 15. 9. 2014. Tuto smlouvu zaslala správnímu orgánu dne 20. 7. 2015 v 17:09 hodin. Tento den je pak v souladu s ustálenou judikaturou soudů třeba

považovat za den, kdy byly správnímu orgánu známy skutkové okolnosti projednávané věci v takovém rozsahu, který umožňoval předběžné právní zhodnocení věci. Od tohoto dne rovněž dle soudu započal v souladu s § 21 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru běh dvouleté subjektivní prekluzivní lhůty. Správní orgán prvního stupně zahájil řízení o správním deliktu (přestupku) žalobkyně doručením příkazu ze dne 8. 8. 2017, č. j. ČOI 105087/17/1000, ke kterému došlo dne 9. 8. 2017. Dle § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu následně běžela ode dne 10. 8. 2017 žalobkyni 8denní lhůta k podání odporu. Žalobkyně podala odpor dne 18. 8. 2017. Správní orgán prvního stupně následně vydal dne 24. 10. 2017 Prvostupňové rozhodnutí, které bylo žalobkyni doručeno dne 26. 10. 2017. Proti Prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 9. 11. 2017 a opětovně dne 10. 11. 2017 odvolání. O odvolání žalobkyně bylo rozhodnuto dne 3. 4. 2018 napadeným rozhodnutím, které bylo žalobkyni doručeno dne 5. 4. 2018. Žalobkyně poté proti napadenému rozhodnutí podala dne 4. 6. 2018 správní žalobu, na základě níž je vedeno řízení v projednávané věci.

30. Z uvedeného přehledu je zřejmé, že dvouletá prekluzivní lhůta uplynula dne 20. 7. 2017. Do tohoto okamžiku nebylo řízení s žalobkyní zahájeno, odpovědnost žalobkyně za správní delikt tedy zanikla.
31. S ohledem na zjištěné skutečnosti je soud povinen konstatovat, že v projednávané věci nebyly splněny podmínky řízení pro rozhodnutí o vině žalobkyně ve věci předmětného správního deliktu (přestupku), neboť v době, kdy prvostupňový správní orgán doručil žalobkyni příkaz v rámci příkazního řízení, tj. dne 9. 8. 2017, již marně uběhla subjektivní prekluzivní lhůta v délce dvou let stanovená v § 21 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru, která počala běžet dne 20. 7. 2015, kdy se správní orgán prvního stupně dozvěděl o rozhodných okolnostech tvrzeného protiprávního jednání žalobkyně.
32. Na projednávanou věc by tak v tomto případě nedopadal ani § 112 odst. 2 zákona o přestupcích, který byl navíc ke dni 16. 6. 2020 zcela zrušen náležením Ústavního soudu. Na základě výše uvedeného tak má soud též s odkazem na výše citovanou judikaturu správních soudů a Ústavního soudu za to, že rozhodnutí o vině žalobkyně bylo vydáno v době, kdy již její odpovědnost v důsledku uplynutí subjektivní prekluzivní lhůty zanikla. Za takové situace tak měly správní orgán prvního stupně, příp. žalovaná postupovat podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích a řízení zastavit.
33. K tomu soud uvádí, že pro posouzení běhu prekluzivní lhůty není v kontextu projednávané věci rozhodné, kdy byl podnět společně s dalšími podklady postoupen příslušnému správnímu orgánu, ani kdy byl tento orgán o jeho podání informován, ale toliko okamžik, kdy správní orgán získal dostatečné povědomí o rozhodných skutečnostech pro právní posouzení věci. Z tohoto důvodu se soud neztotožnil s argumentací správního orgánu prvního stupně, na němž žalovaná setrvala též v Napadeném rozhodnutí, že ohledně správního deliktu vymezeného § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru běžela prekluzivní lhůta ode dne 19. 8. 2015, kdy byl správní spis postoupen místně příslušnému správnímu orgánu Českou obchodní inspekci, Inspektorátem Ústeckého a Libereckého. V souladu s výše uvedenými judikaturními závěry totiž postoupení spisu nebylo rozhodující okolností, neboť správní orgán, kterému byl adresován podnět spotřebitelky XXX XXX, již disponoval dostatečnými vědomostmi o skutkových okolnostech. To, že tyto vědomosti získal místně nepřislušný inspektorát České obchodní inspekce, nic nemění na závěru, že se

rozhodné vědomosti dostaly do dispoziční sféry správního orgánu, kterému byla na základě § 21 odst. 4 ve spojení s § 19 zákona o spotřebitelském úvěru svěřena pravomoc posoudit, zda došlo ke spáchání správního deliktu (přestupku) a případně jej sankcionovat. Otázka místní příslušnosti rozhodná není. Podnět spotřebitelky byl doručen místně nepřislušnému územnímu inspektorátu již dne 13. 7. 2015. Nic nebránilo tomu, aby byl podnět rovnou postoupen inspektorátu místně příslušnému. To, že k postoupení podnětu došlo ze strany nepřislušného inspektorátu až dne 19. 8. 2015, nelze za dané situace klást k tíži žalobkyně. Zde soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011-115, v němž bylo rozšířeným senátem jasně vymezeno, že institut prekluzivní lhůty v sankčním řízení je třeba striktně vnímat jako nástroj bránící právní nejistotě a průtahům na straně správního orgánu. Za okamžik, kdy se správní orgán po rozumu zákona „dozví“ o porušení právního předpisu, je tak třeba pokládat již ten den, kdy sankcionující orgán soustředí poznatky, informace a důkazní prostředky, z nichž je možno na spáchání deliktu usoudit, lhostejno, zda proběhlo jejich posouzení se závěrem o tom, že delikt byl spáchán a kým. Jestliže se takové poznatky dostanou do dispozice orgánu, v jehož pravomoci je sankční řízení provést, pak je nutno mít za to, že se o deliktu správní orgán „dozvěděl“, třebaže je z jeho strany nutno dále provést zpracování, hodnocení, analyzování a zejména také správní posouzení získaných poznatků, které vyžaduje úsilí a přirozeně i čas. Toto úsilí ale musí být vyvíjeno a tento čas musí být počítán v rámci prekluzivní lhůty již běžící. Právní výklad, který by odsouval počátek běhu této lhůty na dobu pozdější, již nahrává pasivitě, laxnosti a průtahům ze strany trestajícího orgánu, a dle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu působí proti právní jistotě a neúměrně oslabuje právní postavení delikventa, a nelze jej proto přijmout.

34. Mezi uváděné kroky správního orgánu pak lze dle zdejšího soudu podřadit též posouzení otázky místní příslušnosti jako jedné z podmínek řízení a s ní související úkony včetně postoupení správního spisu. Ve výše citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud zároveň uznal, že tímto postupem sice pachatel správního deliktu (přestupku) získává výhodu, neboť prekluzivní lhůta běží již v době, kdy správní orgán teprve přistupuje k hodnocení soustředěných skutkových zjištění a podmínek řízení, aniž by v této chvíli mohl rozhodnout o sankci, ba dokonce v době, kdy ještě ani nemá najisto postaveno, že tu vůbec správní delikt je. Tento důsledek je však třeba mít za zcela spravedlivý a vyvážený proti vrchnostenské pravomoci správního orgánu. Rovněž relevantní judikatura Ústavního soudu (např. nálezu sp. zn. I. ÚS 947/09) dovodila, že smyslem subjektivní prekluzivní lhůty je přimět správní orgán k aktivní činnosti – včetně zjišťování a prokazování, kdo je za porušení zákona odpovědný – bezprostředně od okamžiku, kdy se dozví o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona jako takového; to platí s ohledem na ústavní princip právní jistoty a na povinnost správního orgánu rozhodnout bez zbytečných průtahů. Výklad správních soudů, který by měl za následek, že tato lhůta nezapočne nutně běžet od získání shora uvedené vědomosti (tj. o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona), nýbrž až od okamžiku získání vědomosti správního orgánu o porušení zákona ze strany určitého, konkrétního subjektu, zakládá důsledky nerozumné. Takový výklad by totiž umožňoval správnímu orgánu nečinnost v podobě absence či neadekvátního zjišťování a prokazování, kdo je odpovědný za

porušení zákona, i po dobu dlouhé řady měsíců, čímž by byl v podstatné míře ponechán volný proud libovolnému prodlužování řízení ze strany správního orgánu na úkor účastníka řízení a porušen princip právní jistoty dle čl. 1 odst. 1 Ústavy.

35. V tomto kontextu tak datum 19. 8. 2015 vymezené správními orgány obou stupňů jako datum rozhodné pro získání informací o správním deliktu dle § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru neobstojí. Za této situace soud současně nepřisvědčil žalované a nevzal za rozhodné pro běh prekluzivní lhůty u správního deliktu dle § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru ani datum 24. 9. 2015, kdy se tohoto dne měl správní orgán prvního stupně kvalifikovaně dozvědět o naplnění skutkové podstaty správního deliktu vymezeném v tomto ustanovení, a to prostřednictvím předložení vyjádření odvolatele (žalobkyně) ze dne 22. 9. 2015. Důvodem je předně skutečnost, že v daném případě měl být způsob posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, jakož i dostatečnost zjištění o jeho majetkových poměrech a úvěruschopnosti ze strany žalobkyně dle § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru zřejmý již na základě smlouvy o zápůjčce, z níž měl mít správní orgán dostatečné povědomí o rozhodných skutečnostech, a kterou měl správní orgán k dispozici od 20. 7. 2015.
36. Posouzení počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty § 21 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru s odkazem na (Ústavním soudem posléze zrušené) přechodné ustanovení zákona o žalované dle názoru soudu fakticky neprovedla a následně se v Napadeném rozhodnutí rozhodnými okolnostmi nezabývala. Z dikce § 6 odst. 1 a § 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru se přitom podává, že zásadní pro posouzení naplnění skutkové podstaty správních deliktů v nich obsažených je samotná smlouva se spotřebitelem, ze které lze zjistit rozhodné skutečnosti, tj. dostatečnost, jasnost a určitost poučení spotřebitele před poskytnutím spotřebitelského úvěru a způsob posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, jakož i dostatečnost zjištění o jeho majetkových poměrech a úvěruschopnosti.
37. Za daného stavu, kdy nelze mít na základě výše uvedeného pochyb o zániku odpovědnosti žalobkyně za správní delikt (přestupek) uplynutím prekluzivní lhůty, se soud z důvodu nadbytečnosti již nezabýval dalšími žalobními body a bez dalšího přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu zjištění závažné procesní vady ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Soud se námitkou prekluze zabýval přednostně, neboť prekluze sama představuje vadu závažnou a znemožňující další soudní přezkum napadeného rozhodnutí, pro kterou by muselo být napadené rozhodnutí žalovaného ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušeno. K prekluzi odpovědnosti je navíc krajský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej obdobně např. již rozsudek ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, publikovaný pod č. 845/2006 Sb. NSS) povinen přihlížet z úřední povinnosti, tj. bez ohledu na skutečnost, zda tato námitka byla v podané žalobě vznesena či nikoli.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Městský soud v Praze shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalované z důvodu zjištění závažné procesní vady ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil. Právním názorem uvedeným v odůvodnění rozsudku výše je žalovaný vázán.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyni, jež byla ve věci v plném rozsahu úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů v celkové částce 15 342

Kč. Tuto částku tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna advokáta ve výši 12 342 Kč, jež zahrnuje tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, návrh ve věci samé, vyjádření ze dne 17. 4. 2020 dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“) ve spojení s § 35 odst. 2 s. ř. s.) a tři paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a DPH ve výši 21 % z částky 10 200 Kč ve výši 2 142 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. srpna 2021

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu